

honum, so ungur og sterkur og fullur av yvirhuga! — Avvv! Hvi fanin blivur tú við at traðka meg á skinnabeinið, tin tøðhólkur! Heldur tú meg vera eitt fortún at ganga á — kanska? Eg sigi avv!

Nei, einki petti ilt fekk eg kortini, og mín var allur feilurin. Men hetta stevið, tygum hav — tað er eitt sindur ringt hjá mær at koma á lagið. So, so, er hetta nakað tygum sjálvur hava funnið uppá? So, tygumhava funnið tygumhetta stevið sjálvur. Ja, ikki kann noktast fyrri, at væl riggar tað!

Ja, eg kann litið ætla, hvussu væl tað riggar, og eg kann litið ætla, hvussu fríset eg nú sjálv eri — hárið ývið sum ein fjøs og slenut og skjúrtið rukkað sum eitt biðiskinn! Nakað at siggja til, sum tá Sodoma og Gomorra gingu undir! Og hvat halda tit ikki, at hetta hevur at týða fyrri gentu á mínum aldri! Og so hatta stevið, hann kom við! Jú, illani gekst mær í fyrstani, men nú var eg so dánt komín á lagið. Hetta var jú bert sum at detta einar tvær ferðir og so taka dik á teg, sum hin versti var í hølunum á tær. Jú, nú dugi eg tað, um eg so kortini hereftir fari at noyðast at ganga við einum ringum beini í nøkur ár. Men fyrri at siga sum er, so hati eg hatta kriotúrið, eg noyðist at dansa við, kundi ikki torga hann, fyrst eg sá hann — hesi steinbýttu, lúrandi eyguni!

Men her noyðist eg so at valsa, til hannelsleppur mær aftur, á Gud, hvi gevast teir ikki at spæla? Hvussu leingi skal hesin ørvitisfiskurin sleppa at gera mær fyrri skommum?

Á, Jesus, at fara teir ikki nú at spæla hann umaftur. Men móð? Á, nei, ver ikki býtt — hevði væl orkað at dansað tað, ið eftir var av náttini!

Um eg eri móð, spyrst tú, nei, deyð, tað er, hvat eg eri. Og so gevast teir ikki við hasum musikkinum heldur! Og hesin tittari, eg havi fingið aftrat mær, legst ikki fyrri heldur, móðist ikki! Men hvat — um hundrað túsund ár kann so alt gera tað sama — tá man hetta fara at vera litið umráðandi, og hvat munnu tá smildrað hjørtu ella hetta, at tú ert móð, fara at hava upp á seg.

Men gud viti, hvi eg ikki kundi siga, at eg var móð. Hvi seg eg hetta ikki, so eg kundi farið aftur og sett meg við borðið? Kundi bara havt sagt við hann, um vit ikki heldur skuldu lurtað eftir musikkinum. Og hevði hann gjørt tað, hevði tað verið tað einasta fitta, hann hevði gjørt í hetta kvöld. Annars haldi eg, hann kallaðist George Jan.

Men sama ger, hvussu hann kallaðist, ellahvat hann ger. Hann kemur so kortini betur burtur úr hesum enn eg. Ti eitt sovorðið tjórneyt hevur tað altið gott, hevur ikki frægari vit.

Men kortini — vóru vit farin aftur til borðið at sita, mátti eg helst sagt okkurt við

hann. Men hygg at honum — hvat í Guds garði skuldi eg sagt við sovorðnan kropp! Skuldi eg kanska spurt hann, um hann hevði verið í sirkus í ár, ella hvat slag av ísi honum dámdi best. Ella kanska spurt hann, hvussu hann stavaði orðið »ketta«, ha? Nei, best man vera, sum er, tí hvussu hann so kleyrar, ken ni eg meg enn hava beinini uppi á mær, men ikki tykkum at siga — eg ógvist við, hvørja ferð hann stigur til — stúri fyrri skinnabeininum. Og sum í einum stuttum bragdi siggi eg alt lívið hjá mær fyrri mær, minnist so væl hina ferðina meldurhvirlan var yviri í Vestur-Indiu, og tá bilarnir stoyttu saman, og eg fekk snudd, bert tí at konan, sum koyrði, hevði kenning. Men hetta litið av miklum og ikki vert at taka upp á tunguna, fyrr enn eg kom í holt við hetta áarossið her! Og einki vist eg av mótgangi heldur, fyrr enn hann togaði meg fram á gólv til henda devulsiga dans. Men nú man eg vera blivin stein í ørviti, tí hetta er ikki rætt fatt. Ella heldur orkestrið uppat at spæla. Nei, tað ber ikki til, men kortini ger henda kvirran oyrum mínum so vælsignað gott.

Men hvat er hetta? Gevast teir nú, hasir lúsakjálkarnir. At teir koma sær! Men mundu teir vilja spælt, góvu vit teimum 50 dollarar aftrat, tí vælsignað hevði verið at fingið teir at spælt handa valsin eina ferð aftrat.

Hans Thomsen umsetti
eftir Dorothy Parker

Børnini hava orðið —

Elsa bakar køkur

Elsa skuldi hava føðingardag, 8 ár var tað, hon fylti, og hon hevði bjóðað nógvum vinkunum. Mannan ætlaði so, sum vituligt er, at baka nakrar køkur, men nú gjørdist Elsa treisk og vildi sjálv sleppa at baka. Til endans hevði Elsa treiskast so, at mamman gav eftir og helt fyrri: »Baka so sjálv, meðni, men koyr so tað i, sum eigur at vera, tí nú fari eg út.« So fór mamman, og Elsa at baka. Men meðan hon nú stendur og rører køkuna, gloymir hon at koyra bakipulvur i, hetta hevði mamman annars lagt henni eina við. So setir hon køkuna inn í ovnin at baka. Køkan bakast so, og Elsa tekur hana úr ovninum. Nú kemur mamman aftur og sigur: »Elsa, nú fara genturnar at koma, er køkan liðug?« Tær seta so á borðið, og nú koma allar genturnar, men tá tær nú skulu fara at eta køkuna hjá Elsu, er hon so gróthørð, at tær fáa ikki sett tenninar i. Allar fara at flenna, men tá heldur mamman fyrri: »Ja, Elsa, nú sært tú, hvussu tað er at treiskast. Tú vildi ikki lata meg baka køkuna, men skuldi sjálv og sit nú. Hygg, hvussu hinar genturnar flenna at tær. Men lat hetta vera tær ein læra, ongantið aftur at treiskast við mammu tína, men gera sum hon biður teg, tí hon vil tær altið tað besta.«

Rosa 9 ár

★ ★ ★

Børnini hava orðið —

Gandaringurin

Einaferð vóru tað ein maður og ein kona. Tey áttu seks børn, 2 gentur og 4 dreingir. Genturnar itu Marjun og Anna. Dreingirnir Óli, Rói, Leivur og Petur.

Einaferð fóru Marjun og Anna út at spæla. Tá funnu teir ein ring. Hann var so skitin, so skitin. Tá segði Marjun við Onnu: »Eg vildi ynskt, at hann var av gulli. Hann er so skitin!« Bráðdliga gjørdist ringurin av gulli, og nú skiltu genturnar, at hetta var ein gandaringur. Tær fóru so inn at siga beiggjunum, mammuni og pápanum frá, at tær høvdu funnið ein gandaring. Tær vistu teimum so ringin, og tá gjørdust tey so glað um, at tær høvdu funnið hann. Men tá bráðdliga bankaði so hart upp á dyrnar, at húsini skulvu. Pápin fór uttar at lata upp, og tá stóð ein stórus og illur risi uttanfyri. Hann segði: »Fjórið mitt, fjórið mitt. Hvi hava dötur tygara tikið ring min?« Pápin svaraði: »Er tað tin ringur?« Risin segði, at tað var tað. »Júmen,« segði pápin, »er hetta ikki ein gandaringur?« Tá segði risin: »Hvussu hevur tú fingið at vita, at hetta er ein gandaringur?« »Nei, eg veit líka,« svaraði pápin, »dötur minar vóru úti og spældu, tá funnu tær hann. Tá helt onnur systirin fyrri við hina: »Eg vildi ynskt, at hann var av gulli!« Og so titt og knapt, hon hevði sagt hetta, so gjørdist hann av gulli. Tá skiltu genturnar, at hetta mundi vera ein gandaringur. Risin fekk so ringin aftur og fór avstað við honum, og tá vóru øll so glað um, at risin hevði fingið ring sin aftur.

Kristina 8 ár, Ingun 8 ár

Henda myndin er tikin undir Botnagarði í Nólsoy.

Fólkini eru vinsturmeigin frá Martin Hansen, vanligu nevndur Martin bóndi, Jóhannes Pauli Hammer, vanligu nevndur Hammer, Helene Jacobsen, vanligu nevnd Lena á Skúr, og Tummas Pauli Thomsen.

Elvira í Abbatrøð tók myndina miðskeiðis í 30'unum.